

Φυλακίζοντας τον αέρα
Canyoning περιπέτεια

Mona Perises

Με αγάπη και σεβασμό στον αναγνώστη
Μona Perises

Φυλακίζοντας τον αέρα

"Canyoning περιπέτεια"

Το παρόν έργο είναι πνευματική ιδιοκτησία της συγγραφέα και προστατεύεται σύμφωνα με τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου 2121/1993 και τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα. Απαγορεύεται ρητώς η αντιγραφή, ή αναπαραγωγή, ή αναδημοσίευση, ή διασκευή, ή μετάφραση του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης, ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια από την συγγραφέα.

ISBN: 9786188278042

Σελιδοποίηση – Επιμέλεια: Mona Perises

Δημιουργία εξωφύλλου: Mona Perises

Email: monaperises@yahoo.com

www.monaperises.wixsite.com/bookstore

www.monaperises.wix.com/monaperises

Mona Perises

Φυλακίζοντας τον αέρα

"Canyoning περιπέτεια"

© *Copyright - Mona Perises*

Η ζωή είναι ένα νηπιαγωγείο, ποτέ δεν είναι σχολείο κανονικό. Κανονικό σχολείο την κάνεις εσύ, όταν παίρνεις το μάθημα σου! Και μέσα από τις εξετάσεις που δίνεις, για το δικό σου μάθημα, πας σε όποια τάξη, εσύ επιλέξεις!

© *Mona Perises*

Φυλακίζοντας τον αέρα "Canyoning περιπέτεια" Περίληψη

Οι αθλητές του Canyoning είναι αθλητές παντός καιρού. Είναι άνθρωποι που ζουν κι υπάρχουν ανάμεσα μας και κάνουν κάτι που οι άλλοι δεν μπορούν. Τις ελεύθερες ώρες τους τις καταναλώνουν σε βουνά, λαγκάδια και φαράγγια. Είναι μοναδικοί, μπορούν να δαμάσουν και να φυλακίσουν τον αέρα. Τον πιάνουν στα χέρια και γίνονται ένα με αυτόν. Μπορούν και μαγεύουν το φυσικό, το σμίζουν με το ανθρώπινο και το κάνουν ένα. Το καταφέρνουν κι αυτό που κάνουν είναι μοναδικό! Είναι οι κυνηγοί της περιπέτειας κι ότι κάνουν είναι πάντα στη φύση. Είναι οι δαμαστές της φύσης, μαγεύουν τη φύση και δεν τους αντιστέκεται. Τους αποδέχεται με την ολόκλητά τους, τους αγκαλιάζει, τους κάνει παιδιά της και τους βάζει βαθιά μέσα στα σπλάχνα της... Η φύση τους δίνει την ευκαιρία να την απολαύσουν, να τη ζήσουν.

Να την δαμάσουν, να την φυλακίσουν και να αφήσουν πάλι ελεύθερα, τα άγρια θηρία της. Έχουν την αδρεναλίνη στα ύψη κι είναι οι μοναδικοί που το καταφέρνουν. Πως το κάνουν και τι θα πει φυλακίζουν τον αέρα; Τον κρατούν φυλακισμένο για κάποια δευτερόλεπτα, τον κλείνουν στα στήθια τους και τον δαμάζουν με τα σώματα τους... Οι αθλητές του Canyoning ζουν μεταξύ γης κι ουρανού κι αφιερώνουν στο σύμπαν, το σώμα και τις ανάσες τους. Ένας τέτοιος αθλητής Canyoning, έγινε κι ο Λάμπρος. Πήρε πόνο στη ζωή του και θύμωσε πολύ. Πείσμωνσε κι έκανε ότι ήταν δυνατόν, για να αλλάξει τον χαρακτήρα του. Πήρε τα βουνιά και τα λαγκάδια στα Αθαμανικά όρη, για να ξεχνάει τον πόνο του. Ο ίδιος λέει και νιώθει Μολοσσός Ηπείρου, που ποτέ δεν το έβαζαν κάτω. Μια μέρα είδε ένα ντοκιμαντέρ για τους αθλητές του Canyoning. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, το έβαλε σκοπό να γίνει κι ο ίδιος, ένας τέτοιος αθλητής. Ήθελε

να μάθει να πηδάει από τα ψηλά κατακόρυφα βουνά της περιοχής όπου είχε μεγαλώσει και να πέφτει πολύ βαθιά μέσα στα φαράγγια...

Ως γνωστό, τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο, θα καταφέρει να κάνει ότι είχε δει!;! Τα κατάφερε ο Λάμπρος!;!

Την συνέχεια της ιστορίας θα την διαβάσετε παρακάτω →

ΠΡΟΣΟΧΗ

Η ιστορία είναι εμπνευσμένη από το άθλημα και αθλητές του Canyoning. Τα πρόσωπα, τα γεγονότα κι οι καταστάσεις στο μυθιστόρημα είναι δημιουργήματα φαντασίας. Οποιαδήποτε συνωνυμία με πραγματικά πρόσωπα, ή οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα, ή καταστάσεις δεν είναι εσκεμμένες, αλλά εντελώς συμπτωματικές.

Φυλακίζοντας τον αέρα "Canyoning περιπέτεια" Κεφάλαιο (1)

Αποφάσισα να έρθω να το βρω το Φίλιππο, γιατί δεν βρήκα εκείνον που ήθελα. Τον βρήκα σε οικογενειακή κατάσταση στον κήπο του σπιτιού του. Εγώ ήρθα για να μου μάθει "Canyoning" κι εκείνος ήταν όλη την ώρα αγκαλιά με τη γυναίκα και το γιο του. Ήταν σχεδόν αδρανοποιημένος, είχε αποφασίσει έστω για λίγο καιρό, να εγκαταλείψει το άθλημα, λόγω οικογενειακών βαρών. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, γιατί ήταν πολύ ερωτευμένος με τη γυναίκα του και δεν ήθελε να χάσει τον έρωτα, αλλά και τα χάρδια της. Το αεροπλάνο μου έφτασε στη Ζυρίχη, μέσω Βουδαπέστης, με μια ώρα καθυστέρηση. Δεν είχα την απαίτηση, αλλά ούτε και την ελπίδα να με περιμένει κανείς, αφού δεν είπα σε κανέναν, ούτε και στο Φίλιππο, ποια μέρα θα έρθω στην Ελβετία. Πριν από καιρό, αναζητούσα μια ομάδα να γραφτώ και να μάθω Canyoning.

Δεν έβρισκα εκείνον που έψαχνα κι έκανα μια νέα αναζήτηση στο διαδίκτυο. Την ώρα που έψαχνα, η σελίδα του πετάχτηκε μπροστά μου. Έτσι μπορώ να πω, ότι τον βρήκα εντελώς τυχαία. Αμέσως του τηλεφώνησα και με δέχτηκε, αφού πρώτα έπρεπε να περάσω από ιατρικές εξετάσεις, ακόμα και ψυχιατρικές. Πρέπει να του παρουσιάσω χαρτιά από τους γιατρούς για να δει πως δεν πάσχω από κάποια ψυχασθένεια, ή καλύτερα ότι δεν είμαι εντελώς τρελός. Έφτασα με τρένο στη Βέρνη και με ταξί πάω στο σπίτι του. Που θα μείνω δεν το έχω κανονίσει. Στο τηλέφωνο μου είπε πως δεν υπάρχει απολύτως κανένα πρόβλημα. Θα κοιμάμαι στο γραφείο της ομάδας του, που είναι δίπλα από το σπίτι του. Εκεί έχει και κοιτώνες ώστε να μένουν μέσα κάποιοι που είναι από πολύ μακριά, όπως καλή ώρα εγώ. Είναι περασμένο απόγευμα κι έχει αρχίσει η απογευματινή κίνηση. Ρώτησα τον ταξιτζή αν είμαστε

μακριά και μου είπε ότι κοντεύουμε να φτάσουμε. Στο χάρτη είδα ότι το χωριό του είναι χωμένο μέσα στο δάσος, κοντά σε φαράγγια κι ακριβώς δίπλα σε μια σχετικά μεγάλη λίμνη. Έφτασα, πλήρωσα το ταξί και χτυπάω το κουδούνι του σπιτιού του. Είμαι Έλληνας, είναι Ελβετός και περιμένω να δω κάποιον ψηλό ξανθό. Αυτός που μου άνοιξε την πόρτα, είναι στο 1.85 με πολύ μαυρισμένο πρόσωπο κι όπως είναι μόνο με το σορτς, φαίνεται το πολύ γυμνασμένο και μαυρισμένο του το σώμα. Συστήνομαι και μ' αγκαλιάζει, κάτι πολύ παράξενο για Ευρωπαίο, αλλά και για Ελβετό. Αυτός κάθε άλλο, πάρα για Ελβετός μοιάζει. Όλη του η εμφάνιση και το στυλ, προτρέπουν πιο πολύ σε κρητικό, παρά σε Ελβετό. Έχει μακριά μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια. Έχει σώμα σαν αρχαίος θεός, αν ήμουν γυναίκα, ίσως και να τον ερωτεύομουν.

Μετά είδα τόσο πολύ δεμένος είναι με την γυναίκα του και κατάλαβα πως είναι πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Το έχουν καταλάβει κι οι ίδιοι και δεν μαλώνουν, είναι πάντα σε συνεννόηση με τα μάτια και πραγματικά αυτό μου κάνει τρομερή εντύπωση. Εγώ είμαι χωρισμένος και χωρίς παιδιά, αλλά έχω στην πλάτη μου ένα ιστορικό διαζύγιο που είναι περασμένο στα επαρχιακά ειδησεογραφικά ντοκουμέντα. Δεν είναι λίγο, να πάρεις διαζύγιο σαν αυτό που πήρα εγώ κάποτε. Μόλις έξι μήνες μετά το γάμο μου και με τον καλύτερο μου φίλο. Έκανα μέρες, μήνες και σχεδόν τρία χρόνια, για να το ξεπεράσω. Αν δεν έπαιρνα τα βουνά, τα βουνά θα έπαιρναν εμένα και μετά θα με έβαζαν σε κάποιο τριπάκι. Αν θα γλίτωνα; Αυτό δεν το γνωρίζω, αλλά γνωρίζω όμως πολύ καλά, πως όταν είσαι καψούρης και μόλις πατήσεις την πεπονόφλοουδα, καλά είναι να μη κάνεις γάμο. Να περιμένεις πρώτα και μετά να δεις αν είναι αγάπη, ή

πεπονόφλουδα με μπόλικο μέλι και καψουροπαγίδες του τύπου...

«Αγάπη μου θέλω να μου πάρεις εκείνο, το άλλο» ...κι ότι άλλο θέλει, μόνο εκείνη. Εσύ θα κοιτάς και θα περιμένεις σαν χλιμίτζουρας, να πάρεις, ότι έχει να σου δώσει, αν έχει. Αν σου κάνει, αν δεν σου κάνει, βάζεις φτερά και πετάς. Σαν Δαίδαλος, σαν Ερμής, σαν όποιον θες, αλλά μη την παντρευτείς, γιατί δεν θα έχει τίποτα, να σου δώσει. Σαν αρχή της γνωριμίας μας μου είπε την ιστορία της ζωής του. Ο Φίλιππος είναι παιδί αγνώστων γονιών κι είναι μεγαλωμένος από μια γριά σε αυτή την ουδέτερη Ευρωπαϊκή χώρα. Στα βορειοδυτικά της χώρας μιλούν τη Γαλλική, στα βορειοανατολικά τη Γερμανική. Στα νοτιοδυτικά την Ιταλική, οι κάτοικοι του νοτιοανατολικού καντονιού, μιλούν την ρετορομανική γλώσσα. Στο δε κέντρο της χώρας, μιλούν ότι είναι κι οι κάτοικοι, δηλαδή μιλούν, λίγο απ' όλα.

Η Κλώντια ένα βαρύ Χειμώνα με χιόνι, τον βρήκε στα σκαλιά του σπιτιού της. Καθώς ζούσε μόνη της πολλά χρόνια, είχε και την ευθύνη των πάντων. Το Χειμώνα το χιόνι δεν έλεγε να σταματήσει και κάθε τόσο και λιγάκι έβγαινε να καθαρίσει το διάδρομο της αυλής που βγάζει στον κεντρικό δρόμο. Εκείνο το βράδυ βγαίνοντας έξω σκόνταψε επάνω στο καλάθι με το μωρό και παραλίγο πέφτοντας να το τσαλάκωνε. Όταν το πήρε μέσα στο σπίτι το καλάθι, είδε πως μέσα κοιμόταν ένα αγοράκι. Αμέσως το αγάπησε και σκέφτηκε να μη το παραδώσει, αλλά αυτό θα σήμαινε φασαρίες με τις αρχές. Όταν θα πήγαινε εκεί θα τους έλεγε πως για πολλά χρόνια παρακαλούσε το θεό να της έστελνε για τα γεράματά της ένα μωρό. Το άλλαξε, το ζέστανε και με το γάλα που είχαν αφήσει στο καλάθι μαζί με όλα του τα υπάρχοντα το τάισε και θα το δήλωσε σαν δικό της. Είχαν

αφήσει ένα σημείωμα που έγραφε το όνομα του και τους λόγους που το άφησαν. Αυτός ο μικρός λεγόταν Φίλιππος κι ήταν γεννημένος στις 1/1/1980. Λόγω κοινωνικών προϋποθέσεων δεν ήταν σε θέση να τον κρατήσουν. Αυτό φανέρωνε κατά κάποιο τρόπο την καταγωγή του μικρού. Σίγουρα ήταν γόνος κάποιας πλούσιας και κάποιου νεαρού, μη αποδεκτού από την οικογένειάς της νεαρή. Χαμογέλασε πλατιά λέγοντας στον εαυτό της ευχαριστημένη...

«Τι με νοιάζει εμένα ποιος τον έσπειρε, όλα τα παιδιά είναι άγγελοι του θεού κι υπάρχει λόγος που έρχονται στη γη. Άλλο τώρα, αν μερικοί ανόητοι και πλούσιοι στη τσέπη, δεν το ξέρουν. Αυτό που έκαναν μαρτυράει, ότι έχουν μαύρη ψυχή κι αυτός ο μικρός, είναι το τυχερό του, να μεγαλώσει στα χέρια μου.»

Την άλλη μέρα το πρωί, πήγε και τον δήλωσε στο ληξιαρχείο του καντονιού. Του έγραψε κι ένα μέρος της περιουσίας της. Την υπόλοιπη περιουσία της θα την έπαιρνε ο μικρός, όταν θα πέθαινε η ίδια. Έφτυσε τον κόρφο της, γιατί κάθε άλλο, παρά να πεθάνει ήθελε. Ναι μεν οι πάντες την είχαν για γριά, αλλά αυτή ήταν μόνο 60 και με υγεία σαν θηρίο. Οπότε ήθελαν δεν ήθελαν, 20 χρόνια στο νερό θα τα ζούσε. Ο μικρός όταν θα γινόταν 20ρης, μετά η ίδια ας πέθαινε. Έτσι κι εντελώς ξαφνικά άρχισε το μέγλωμα κι αργότερα τη διαπαιδαγώγηση του Φίλιππου. Είχε αρκετά λεφτά και πλήρωνε νταντά για να τον νταντεύει όταν η ίδια κουραζόταν. Ο δε Φίλιππος καθώς μεγάλωνε είχε αρχίσει να γίνεται ένα κακομαθημένο και πολύ άτακτο σαλιαρόπαιδο. Κάθε φορά γύριζε από το σχολείο με γόνατα γδαρμένα, αγκώνες μπαταρισμένους και με το κεφάλι γεμάτο αίματα. Όταν έγινε 20 ετών και μέχρι που έπαθε το μεγάλο ατύχημα,

είχε κάνει έρωτα με τα μισά κορίτσια του καντονιού, ίσως και τα περισσότερα. Μια μέρα κάνοντας ποδήλατο σε μια πλαγιά ενός βουνού της περιοχής, η κατηφόρα ήταν πολύ απότομη, έχασε τον έλεγχο κι αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, να βρεθεί κάτω στο βαθύ φαράγγι. Τον βρήκαν κάποιοι βοσκοί μετά από πολλές ώρες, σχεδόν μισοπεθαμένο. Τον μετέφεραν στο πλησιέστερο νοσοκομείο κι εκεί διαπιστώθηκε πως είχε υποστεί κάκωση στον αυχένα κι ίσως να μη μπορούσε ποτέ ξανά να περπατήσει. Η Κλώντια, εκείνη την ημέρα καταράστηκε την ώρα και τη στιγμή που δεν είχε ένα άντρα στο πλευρό της. Αλλά πιο πολύ καταράστηκε την ώρα και τη στιγμή, που έπεσε το μοναχοπαίδι της σ' αυτή τη δυσμένεια. Ο μεγάλος εραστής του καντονιού, μπορεί να έμεινε παράλυτος για πάντα. Ενάμιση χρόνο και κάτι μήνες ήταν πολυτραυματίας και κατάκοιτος.

Δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε ένα δαχτυλάκι του. Έτρωγε μασημένη τροφή από το σωληνάκι που του είχαν βάλει στο στομάχι λόγω ότι δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε το σαγόκι του. Του είχαν πει πως μια μέρα θα ξαναπερπατήσει, αλλά δεν το προσπαθούσε, είχε γίνει τεμπέλης. Το μόνο που έκανε ήταν με το μυαλό να βρίζει τους πάντες και τα πάντα, Έβριζε ακόμα και τα θεία. Είχε γίνει ένας αθεόφοβος και δεν έφτανε αυτό, έβριζε και τη γριά μάνα του που είχε πατήσει πια τα 80 της χρόνια. Την κοίταζε στα μάτια με τέτοια επιμονή και νεύρα που η καημένη γυναίκα ζαλιζόταν κι έπεφτε κάτω! Κι όταν πάλι συνέρχονταν, μόνο αγάπη είχε να του δώσει. Τότε μετάνιωνε γι' ότι της έκανε και την γλυκοκοίταζε, ζητώντας την μ' αυτό τον τρόπο συγνώμη. Αυτά της έκανε το μοναχοπαίδι της. Όταν τον πήρε στο σπίτι, παρόλα τα 80 της χρόνια, το έβαλε σκοπό να τον αναστήσει. Όπως και τότε που τον βρήκε στην πόρτα του σπιτιού της κι ήταν μόλις λίγων ημερών. Μόλις

άρχισε να μιλάει ο Φίλιππος της ζητούσε πράγματα και τα αγόραζε αμέσως. Είχε κάνει το δωμάτιο του γυμναστήριο και ποιον ειδικό δεν είχε φέρει στο σπίτι. Είχε τη δύναμη και με πολύ υπομονή, έβαλε κι αυτός τα δυνατά του και σιγά – σιγά άρχισε να κάνει και πάλι, τα πρώτα του βήματα. Χάλασε πολλά χρήματα και δεν τα σκεφτόταν καθόλου, αρκεί να ξαναπερπατούσε ο πρίγκιπας κι ο εραστής, του καντονιού. Μόνο που ο Φίλιππος είχε πάρει άλλες αποφάσεις. Θα έκανε κάτι άλλο και θα το έκανε μαζί μ' άλλους τρελούς, του Canyoning. Τα είχε σκεφτεί όλα, ότι μόλις θα ξαναπερπατούσε, θα οργάνωνε μια ομάδα με αθλητές, οι οποίοι δεν θα ήταν απαραίτητο να είναι αθλητές του Canyoning.

Θα ήταν κολυμβητές, ορειβάτες, ποδηλάτες ανωμάλου δρόμου κι αθλητές άλλων ριψοκίνδυνων αθλημάτων. Με λίγα λόγια, θα ήταν από διάφορες χώρες του πλανήτη και κυνηγοί της περιπέτειας! Είχε πειστώσει κι επέμενε πως θα τα καταφέρει κι όσο ήταν ξαπλωμένος κατάστρωνε τα σχέδια του. Μόλις θα σηκωνόταν καλά στα πόδια του, θα έφτιαχνε μια ιστοσελίδα και θα καλούσε νέους και νέες να συμμετέχουν στην ομάδα του. Μάλιστα είχε βρει και το όνομα που θα έδινε στην ομάδα θα την ονόμαζε... "*FALL DEEP - ΠΕΦΤΩ ΒΑΘΙΑ*". Μια μέρα, έχοντας αποκτήσει σχεδόν όλες τις κινήσεις του σώματός του, αλλά προπαντός των ποδιών και των χεριών του, σηκώθηκε απότομα κι είπε στον εαυτό του, πως όλα... ήταν μέχρι εδώ...

Φυλακίζοντας τον αέρα "Canyoning περιπέτεια" Κεφάλαιο (2)

Η μόρα που τον βρήκε, έπρεπε να λάβει τέλος... Την ίδια μέρα που σηκώθηκε ο φυσιοθεραπευτής του τον βρήκε όρθιο κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό! Κι όταν του είπε τα σχέδια του, γράφτηκε πρώτος – πρώτος και καλύτερος, στην ομάδα του! Έτσι όπως του είχαν συμβεί όλα, έτσι και πολύ απότομα, σταμάτησαν όλα. Ο Φίλιππος, ήταν και πάλι όρθιος και μάλιστα, είναι πολύ καλά γυμνασμένος, επειδή φρόντισε γι' αυτό η μάνα του, η κυρά Κλώντια. Είχε ξοδέψει σχεδόν όλα τους τα χρήματα, κάτι που δεν του το είχε πει, αλλά αναγκάστηκε να του το πει, όταν της ζήτησε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, για να κάνει την ομάδα του. Εκείνη τη μέρα, μάλωσαν πολύ, αλλά μετά, βλέποντας το σώμα και τη δύναμη που είχε, ενώ ήταν κατάκοιτος για πολύ καιρό, της ζήτησε συγνώμη. Εκείνη άρχισε να κλαίει πολύ, ήταν κάτι που το έκανε για πρώτη φορά. Αν κι ήταν πια 22 χρονών, δεν την είχε ξαναδεί να κλαίει. Την αγκάλιασε, τη φίλησε στο μέτωπο και της είπε...

«Έλα ρε μάνα, μη κλαις και μου ματώνεις τη καρδιά! Κοίτα, θέλω να σου πω ένα μυστικό! Θα δουλέψω, ναι... ναι... μη με κοιτάς περίεργα... Ήρθε η ώρα να δουλέψω κι εγώ... Και να σου πω; Δεν ντρέπομαι, καθόλου... μα καθόλου... Μετά, θα δανειστώ, θα πάρω και τις συνδρομές όσων θα γραφτούν στην ομάδα που θα κάνω, μελλοντικά!

«Όχι... όχι... δεν θέλω το δικό μου παιδί μετά απ' όσα πέρασε, να κάνει οποιαδήποτε δουλειά... Θα μείνεις εδώ όπως είσαι και θα πάω εγώ να δανειστώ. Θα παρακαλέσω κάποιους που μου χρωστάνε χάρες, να μου δώσουν ένα μικρό δάνειο...

«Δεν θα πας πουθενά. Τα βουνά τα ξέρω, απ' έξω κι ανακατωτά! Για λίγο καιρό, θα γίνω ξεναγός για ορειβάτες.

Έτσι θα έχω και την ευκαιρία να γνωρίσω κόσμο. Θα τους λέω τι σκέφτομαι να κάνω, ίσως βρω και κάποιον, που θα θελήσει να την κάνει μαζί μου!

«Αυτή είναι πραγματικά, μια πολύ καλή ιδέα! Έχεις απόλυτο δίκιο παιδί μου. Ξέρω πως θα τα καταφέρεις, όπως κατάφερες και να σηκωθείς! Είμαι ευτυχισμένη που είσαι γιος μου, είμαι πολύ ευτυχισμένη και σ' αγαπώ, πολύ, πολύ, πολύ!

Έτσι έκανε ο Φίλιππος, ήταν ένας πρώην πολυτραυματίας και νυν ξεναγός ορειβατών. Έπιασε δουλειά στα 22 του χρόνια, έγινε ένα υπόδειγμα νέου κι έκανε οικονομίες. Μετά τη δουλειά ξεκουραζόταν και τα Σαββατοκύριακα έπαιρνε τα φαράγγια κι εξασκούσαν στο πέσιμο από ψηλά! Τις πιο πολλές φορές πήγαινε μόνος, γιατί δεν ήθελε να διαρρεύσει το σχέδιο του. Αλλιώς θα του έπαιρναν άλλοι την πρωτιά της σχολής αλλά και της ομάδας. Σκαρφαλώνοντας στις απότομες βουνοκορφές και δουλεύοντας ώρες πολλές έκανε ξεναγήσεις κι επεξηγήσεις, αλλά ταυτόχρονα έκανε και προπόνηση στα πόδια και στα χέρια του.

Έχει ένα καλό σαν άτομο, δεν πάσχει από υψοφοβία. Αν την είχε δεν θα έκανε και τότε ότι έκανε με το ποδήλατο. Μερικές από τις ορειβάτισσες ήταν πολύ όμορφες, αλλά αυτόν μετά το ατύχημα του έχει συμβεί ένα παράξενο πράγμα. Δεν είναι πια άτσαλος κι ορμητικός με τα σεξουαλικά του. Πολλές φορές ήταν από πίσω τους, κοιτάζοντας τα πισινά τους. Αν ήταν πριν το ατύχημα ίσως τις έκανε έρωτα στο πλάι του δρόμου. Τις κοίταζε κι έλεγε από μέσα του πως δεν αξίζει τον κόπο να κάνει ότι έκανε τότε. Οι γυναίκες γι' αυτόν είναι κάτι άλλο κι αυτός έγινε ένας άλλος. Τις φλέρταρε, αστειευόταν μαζί τους, αλλά έβαζε φρένο και σκεφτόταν ότι έπρεπε να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Κάθε άλλο πάρα μπλεξίματα

επιθυμούσε, είχε βάλει ένα στόχο κι ο στόχος του έπρεπε να επιτευχθεί! Κάνοντας τις ορειβασίες κι όσο περνούσε ο καιρός είχαν δυναμώσει αρκετά οι μύες του. Είχε σημειώσει αρκετά περάσματα που βγάζουν σε μικρά φαράγγια. Αυτά τα ονόμαζε, σχολή 1) - σχολή 2) - σχολή 3)... κι ούτω καθεξής. Εκεί θα πήγαινε για προπονήσεις τους πρωτάρηδες. Στην αρχή πήγαινε πάντα μόνος κι έπεφτε ο ίδιος μέσα στο φαράγγι πολλές φορές. Ξανά και ξανά, έτσι ώστε να εξακριβώσει ο ίδιος τα πάντα. Έκανε έλεγχο το βάθος τους με βαθύμετρο κι έλεγγε τον πυθμένα τους, μήπως έχουν βράχια. Γιατί πέφτοντας από ψηλά μπορεί να συμβεί κάποιος σοβαρός τραυματισμός. Όταν έβρισκε κάποια μυτερά βράχια σημείωνε από πια πλευρά πρέπει να πέσει κάποιος, έτσι ώστε να μη τραυματιστεί. Όσες δοκιμές είχε κάνει διαπίστωνε πως άσχετα από τη σωματική του διάπλαση και το βάρος του, από όποια πλευρά και να πέσει κανείς φτάνει πάντα στο ίδιο βάθος.

Ήταν πολύ σίγουρος πως δεν θα υπήρξαν τραυματισμοί, εκτός αν κάποιος πέσει μέσα με το κεφάλι. Αυτό όμως είναι κάτι απίθανο συν είναι κι απαγορευτικό. Στο Canyoning πέφτεις ναι μεν από πολύ ψηλά, αλλά πάντα με τα πόδια προς τα κάτω και τον πρώτο καιρό είσαι πάντα δεμένος με ειδικό σχοινί. Πρέπει να κάνεις πολύ καιρό Canyoning στο ίδιο μέρος για να μάθεις καλά το φαράγγι. Και μετά από καιρό, ίσως τολμήσεις να κάνεις από ψηλά, μια θεαματική κι ακροβατική κολοτούμπα!! Σχεδόν δύο χρόνια μετά έκανε ότι αποφάσισε να κάνει, όταν ήταν τραυματισμένος. Μάζεψε αρκετά λεφτά, τον βοήθησε αρκετά κι η μητέρα του. Η ομάδα του ήδη έχει μαζέψει περίπου 70 μέλη. Αγόρια και κορίτσια έρχονται και δηλώνουν συμμετοχή. Στην αρχή μόνο για τα Σαββατοκύριακα, μετά αν ήθελαν θα διοργάνωνε εξορμήσεις και σ' άλλα φαράγγια, που είναι σε πιο μακρινές

περιοχές. Όμως εκεί θα πήγαιναν αφού έκανε ο ίδιος το τσεκάρισμα, για να είναι ασφαλείς οι αθλητές του. Το γραφείο της ομάδας το έχει δίπλα στο σπίτι του, στο μικρό κτίριο που είχαν γι' αποθήκη. Έχει πάρει κι άδεια λειτουργίας, σαν εκπαιδευτής Canyoning, αφού πρώτα έκανε ο ίδιος 6μηνη εκπαίδευση με μι' ομάδα Canyoning, στ' Ανατολικά Πυρηναία. Πήγε και τους βρήκε στην περιοχή μεταξύ, Ισπανίας κι Ανδόρρας. Εκεί γνώρισε και την αγαπημένη του που τον ακολούθησε κι είναι τώρα μαζί. Πιο πολύ μαζί είναι στην τρέλα του αθλήματος Canyoning. Η Ελπίδα του απέδειξε ότι είναι η πιο τολμηρή γυναίκα του κόσμου. Αφού του το απέδειξε, ο Φίλιππος την πήρε μαζί του για να κάνουν μαζί παιδιά και να είναι ίδια στην τρέλα με τους γονείς τους.

Αν το θελήσουν, πολύ πιο μετά θα είναι και στο άθλημα του Canyoning. Έτσι η ομάδα του "FALL DEEP", με τον ίδιο και την Ελπίδα, να είναι αχτύπητοι σ' όλα! Παντού πήγαιναν μαζί κι έκαναν τα πάντα, αλλά κι έρωτα όταν κάνουν, τους ακούνε όλοι μαζί. Ο Φίλιππος είναι ο εραστής που έπεσε, αλλά και που σηκώθηκε. Έσμιξε το ερωτικό του ταμπεραμέντο με την Ελληνίδα και σε λίγο το οικοδομικό τετράγωνο της γειτονιάς του θα του κάνει μηνύσεις, για διατάραξη κοινής ησυχίας. Πέρασε πολύς καιρός μέχρι να μάθουν, αλλά και να καταλάβουν ότι πρέπει να γίνουν καλά κι ήσυχα παιδιά. Αυτό έγινε μετά τη γέννηση του πρώτου παιδιού τους. Μόλις αυτό γεννήθηκε, από την επόμενη κιόλας μέρα ωρίμασαν κι οι δυο τους. Μια μέρα είπε στη γυναίκα του...

«Πότε θα μπορέσεις και πάλι να έρθεις μαζί μου; Αυτή τη φορά θα πάμε πολύ μακριά... Έχω κάνει το πρόγραμμα για το φαράγγι Manali, Himachal Pradesh στην Ινδία.

«Ορίστε, σε ποια Ινδία θα με πας; Μωρό παιδί έχουμε, δεν γίνεται να πάρω τόσο σύντομα και πάλι τα βουνά...

«Μα τι λες Ελπίδα μου, όταν μ' ακολουθήσες δεν μου είχες πει πως θες να γίνεις μια μάνα που θα μεγαλώσει ένα μαμμόθρεφτο γιο;»

«Θα πάμε, αλλά θα πάμε μόλις τελειώσω τον θηλασμό κι αυτό θα κρατήσει έξι μήνες. Μετά θα έρχομαι μαζί σου όπου θες, αλλά τώρα δεν γίνεται...»

«Καλά, σε καταλαβαίνω και τ' αφήνω αυτό για πολύ μετά, αλλά κοντά όμως μπορείς να έρχεσαι, έτσι δεν είναι;»

«Θα έρχομαι, το μωρό θα μένει με την μητέρα σου. Όταν θα λείπουμε πολλές ώρες, θα παίρνουμε νταντά για να την ξεκουράζει, αυτό θες; Εγώ δεν θέλω νταντά στο μωρό μου.»

Τι να της έλεγε, ότι δέχεται; Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του κι έτσι όπως θήλαζε το μωρό τους έκλεισε στην αγκαλιά του...

Φυλακίζοντας τον αέρα "Canyoning περιπέτεια" Κεφάλαιο (42)

Είμαι αποκαμωμένος, σήμερα δεν μου ήταν καθόλου εύκολο το φαράγγι. Έχω αλλάξει κι απλώνω την στολή μου στα σχοινιά της αυλής. Ήρθε η Μνημοσύνη μ' αγκαλιάζει από πίσω λέγοντας ότι πεινάει πάρα πολύ. Σε λίγο καθόμαστε όλοι μαζί για φαγητό στο υπαίθριο ξύλινο τραπέζι της αυλής. Ζει μόνος του και μάλλον αυτό με το ψήσιμο το κάνει συχνά και γι' αυτό το τραπέζι του είναι πολύ μεγάλο. Κάθεται ακριβώς απέναντι μου στο βάθος του τραπεζιού και τον παρακολουθώ. Ήταν μαζί μας από το πρωί, αν κι είναι κουρασμένος, είναι πολύ καλός και μας περιποιείται. Είναι συνέχεια χαμογελαστός, αυτό τον κάνει ξεχωριστό. Όταν τον βλέπεις για πρώτη φορά, θαρρείς πως έχεις να κάνεις με έναν που δεν μεγάλωσε ποτέ. Είναι ένα αγόρι, αυτό λέει κι ο ίδιος για τον εαυτό του. Δείχνει να είναι εντελώς άσχετος μ' αυτό που κάνει, παρ' όλο αυτό, είναι ένας μεγάλος πρωταθλητής.

Επάνω στο τραπέζι δεν υπάρχει καθόλου μπύρα, παρά μόνο χύμα κρασί της περιοχής. Του ζήτησαν μπύρες και τους μάλωσε, τους είπε να ξεχάσουν εντελώς τη μπύρα και να πίνουν μόνο κρασί. Μας είπε όσοι πίνουν αγνό κρασί, τρώνε καλό φαγητό, φρέσκα λαχανικά, φρούτα και μαζί με τη γυμναστική, η καρδιά τους θα είναι για πάντα γερή και δυνατή. Δεν θα αρρωσταίνουν, ούτε και θα κρυώνουν. Να κάνουν πάντα μπάνιο με κρύο νερό και να πλένουν το σώμα και τα μαλλιά τους με πράσινο σαπούνι! Η κοπέλα του είχε πρόβλημα με τα μαλλιά της, της έπεφταν συνέχεια. Από τότε που κάνει μπάνιο με κρύο νερό και λούζεται με πράσινο σαπούνι, έχει σταματήσει την τριχόπτωση και δεν έχει αρρωστήσει ξανά. Αυτό με το πράσινο σαπούνι είναι πολύ παλιό. Όταν πήγαινα στο χωριό τα καλοκαίρια, η γιαγιά μου με έλουζε μόνο με πράσινο σαπούνι. Έτσουζαν πολύ τα μάτια μου, έκλαιγα και μου έλεγε...

«Δεν πειράζει Λάμπρο μου, αύριο θα βλέπεις πιο καθαρά και στο σχολείο σαν θα ξαναπάς, θα βλέπεις τον πίνακα σαν να είναι μπροστά σου!»

Τους λέω τι τραβούσαμε μικρός με το πράσινο σαπούνι και γελάνε. Οι πιο πολλοί λένε πως στα χωριά τους το Χειμώνα δεν υπήρχε εύκολη πρόσβαση κι έτσι τους έκαναν. Τους έλουζαν με σαπούνι πράσινο που το έφερναν από την Ιταλία κι έτσουζε πολύ τα μάτια. Μετά ήρθε η ανάπτυξη κι όλα έγιναν καπνός, όπως καπνός έγιναν, τα μαλλιά και τα μάτια πολλών. Τώρα, για να έχουν μαλλιά, φοράνε περουκίγια και για να βλέπουν, φοράνε γυαλιά. Αυτό το λέει κάποιος που έχει βάλει στα μάτια του άδεια ποτήρια κρασιού, κάνοντας τα γυαλιά και σκάμε όλοι στα γέλια. Δυο τρεις απ' αυτούς, έχουν επιχειρήσεις με κάμπινγκ, σχεδόν σε όλη την Ελβετία, παραμένουν απλοί και χαίρομαι που είμαι στην παρέα τους. Αν έλεγαν κάτι σαν τους προηγούμενους, τους είχα έτοιμη την απάντηση με τους Μολοσσούς Ηπείρου.

Έχει βραδιάσει και πρέπει να πάμε για ξεκούραση. Μαζέψαμε όλοι μαζί το τραπέζι και του είπαμε ένα μεγάλο ευχαριστώ, για την υπέροχη φιλοξενία. Εγώ προσωπικά τους λέω, ότι πραγματικά όλα, ήταν πολύ νόστιμα. Μου δίνει μια υπόσχεση όταν θα είμαι έτοιμος, θα 'ρθει να με βρει μαζί με τον Φίλιππο. Του δίνω το χέρι μου και του λέω από τώρα, καλώς να ορίσουν. Παίρνουμε τα πράγματα μας και φεύγουμε. Στην διαδρομή μέχρι την πανσιόν ο Φίλιππος μας λέει ότι αύριο θα έχουμε ρεπό και μπορούμε να κάνουμε ότι θέλουμε! Αυτή είναι μια πολύ καλή είδηση, θα ξυπνήσουμε και θα πάμε στο κέντρο της Μπελιντσόνα. Εκεί σίγουρα θα βρούμε ένα ταξιδιωτικό γραφείο. Μακάρι να βρούμε εισιτήριο για την ίδια ημέρα και με την ίδια πτήση. Αν δεν γίνεται θα αλλάξω εγώ το δικό εισιτήριο, έτσι ώστε να

φύγουμε μαζί. Φτάνουμε κι ένα λεωφορείο με τουρίστες είναι μπροστά στην πανσιόν. Έχω ξεχάσει ότι είναι Σαββατοκύριακο κι ότι οι άνθρωποι εδώ, παίρνουν τα βουνά. Είναι σχεδόν όλοι πάνω από τα 60 και φαντάζομαι τους γονείς μου με τους φίλους τους στα βουνά, πράγμα φυσικά που δεν το έχουν κάνει ποτέ. Μόνο ο πατέρας μου το κάνει, η μάνα μου σπάνια πηγαίνει μαζί του και πάει μόνο όταν θέλει να μαζέψει αγριόχορτα. Αν κάνω αυτό που σκέφτομαι, θα την αλλάξω. Θα βάλω την Μνημοσύνη να την παίρνει μαζί της. Όχι βέβαια για να κάνει Canyoning, αλλά να πηγαίνουν μαζί για περπάτημα στο βουνό και να μαζεύουν χόρτα.

Έχουμε γύρω μας πολλά βουνά και λόφους, έχουμε και το σπήλαιο, που δεν έχει πάει εκεί ούτε γι' αστείο. Αναβαίνουμε τη σκάλα για να πάμε στο δωμάτιο μας κι αυτή τη στιγμή μου βγαίνει όλη η κούραση. Το φαράγγι ήταν εξουθενωτικό και κάναμε πολλές ώρες να το περάσουμε. Αν βάλουμε και τις ώρες που ήμασταν στην κορυφογραμμή στημένοι περιμένοντας τη σειρά μας, όλα μαζί είναι για ένα μήνα άδεια! Εκεί επάνω στο τίποτα, ήταν και κάποιοι που πρωί πρωί, έπιναν μπύρες. Αυτό αν δεν είναι βλακεία, τότε τι είναι; Αφήνω τις σκέψεις μου έξω από την πόρτα, μπαίνουμε μέσα, βγάζω τα ρούχα μου και πέφτω στο κρεβάτι ξερός από κούραση. Το ίδιο κάνει κι η ψυχούλα μου, είναι πολύ κουρασμένη και κουρνιάζει δίπλα μου.

«Μνημοσύνη μου, σ' αγαπώ πολύ! Ότι δεν βρήκαμε το πρωί, θα το ψάξουμε αύριο το πρωί, εντάξει;»

«Έχεις κουράγιο και μιλάς αγάπη μου; Αν ναι, να αρχίσω από τώρα το ψάξιμο!»

«Όχι μη το κάνεις, είμαι πτώμα...»

«Τρελή είμαι να το κάνω, έχω χάσει το σώμα μου! Σ' αγαπώ πολύ, θα τα πούμε το πρωί, όνειρα γλυκ...»

Δεν πρόλαβε να μου πει όνειρα γλυκά, έχει πέσει σε ύπνο βαθύ και τώρα η σειρά μου. Η φύση έκανε ότι δεν μπορεί να κάνει ανθρώπου χέρι! Εκεί στο φαράγγι, ήμουν ένας πολεμιστής, σ' ένα άγνωστο πεδίο μάχης. Με κατάπιε με μιας η τουρμπίνα του νερού κι έπεσα μέσα σε μια ζαφειρένια λίμνη! Τα βράχια γύρω μου ήταν γαλάζια και πρασινομολυβένια. Ούτε που ξέρω ποιος τα έβαψε και τα ζωγράφισε, αν και τώρα που το σκέφτομαι καλά, τα έκανε μόνη της η θεία φύση! Γαλαζοπράσινοι, μολυβοπράσινοι και ζαφειρένιοι βράχοι, μια μαγεία ήταν όλα εκεί. Από τώρα το ξέρω ότι σε εκείνη την τουρμπίνα του νερού, θέλω πάλι να ξαναπέσω. Όλα τα πρωινά του κόσμου να 'ρθουν, εγώ δεν θα ξεκουραστώ αρκετά. Θαρρείς και κάτι με σπρώχνει να φύγω από εδώ.

Έχω ανοίξει τα μάτια μου και μετρώ πόσα ξύλα έχει, το ραμποτέ ξύλινο ταβάνι. Μου έχουν καρφωθεί τρελές ιδέες και δεν μου βγαίνουν με τίποτα. βιάζομαι να πάω να τις εφαρμόσω. Με την σημερινή, είμαι 19 ημέρες στην Ελβετία, μέχρι να φύγουμε, μας μένουν ακόμα 6. Αν καταφέρω να την πάρω μαζί μου, έχει καλώς, αν όχι δεν μπορώ να περιμένω πολλές ημέρες μαζί της, έχω μια δουλειά που με περιμένει. Πρέπει να σηκωθούμε και να βρούμε ένα ταξιδιωτικό γραφείο. Με τις ιδέες καρφωμένες στο κεφάλι και το εισιτήριο, σηκώνομαι πρώτος κι ετοιμάζομαι. Μέχρι να σηκωθεί η Μνημοσύνη, θα κοιτάξω στο χάρτη του ιντερνέτ που είναι τα ταξιδιωτικά γραφεία αυτή της μεσαιωνικής πόλης. Το πρώτο είναι αρκετά κοντά μας και θα πάμε με τα πόδια. Αν δεν μας βρει, θα πάμε στα άλλα. Είναι πολύ μικρή η πόλη και δεν έχει πολλά, όλα κι όλα 5 ταξιδιωτικά γραφεία.

Αν δεν βρούμε στο γυρισμό θα πρέπει να μείνουμε στην Βέρνη. Είναι μεγάλη πόλη θα έχει πιο πολλά ταξιδιωτικά γραφεία κι ίσως να είμαστε τυχεροί. Αν και το σύστημα είναι ένα σ' όλα, αλλά ίσως από το προσωπικό τους να υπάρξει πιο μεγάλη εξυπηρέτηση. Έχω άγχος και πνίγομαι, δεν ξέρω τι με έχει πιάσει κι έχω αγχωθεί έτσι. Ίσως φταίει η αλλαγή του προγράμματος μου, ίσως ότι έχω ερωτευτεί και κάνω σαν είναι καψούρης, μάλλον από το τελευταίο είναι. Έχει πάει 9:00, την ξυπνάω να πάμε για πρωινό και για εισιτήριο. Μου παραπονιέται ότι θέλει να κοιμηθεί κι άλλο, ακόμα νυστάζει.

«Καλημέρα ψυχούλα μου, άνοιξε τα ματάκια σου, πρέπει να πάμε για εισιτήριο. Αλλιώς θα φύγω μόνος μου και θα μείνεις εδώ μόνη σου.»

«Καλημέρα, αλλά στο λέω να το ξέρεις πως είμαι ακόμα πολύ κουρασμένη και πεινάω πολύ.»

«Θα φάμε πρώτα αγάπη μου και μετά θα πάμε. Αν δεν σηκωθείς τώρα, δεν θα κάνουμε τίποτα στο ρεπό που μας έδωσε ο αρχηγός μας...»

«Χμμμ καλά θα σηκωθώ, κάνε μου μια αγκαλιά, δώσε μου κι ένα φιλί με ταμπεραμέντο. Το θέλω πολύ καυτό, γιατί δεν ψάξαμε να βρούμε... εκείνα τα κομματάκια...»

«Μόλις γυρίσουμε θα τα βρούμε, έχεις το λόγο μου. Θα βρω και μερικά παραπάνω και θα στα δώσω, καλά;»

Έχει πολύ ταμπεραμέντο. Μου βγάξει ρούχα, έχω φέρει μαζί μου και το δικό κι αρχίζω να ψάχνω στο κορμί της, τα χαμένα μου κομμάτια. Αφού βρήκαμε αρκετά τα βάλαμε στη θέση τους και κατεβαίνουμε κάτω για πρωινό. Τρώμε και πίνουμε τον καφέ μας στα γρήγορα, ζητάμε κι έναν για το χέρι και φεύγουμε. Βρίσκουμε το πρώτο ταξιδιωτικό γραφείο και μπαίνουμε μέσα. Η υπάλληλος στα Ιταλικά, μας ρωτάει τι θέλουμε.

Φυλακίζοντας τον αέρα "Canyoning περιπέτεια" Κεφάλαιο (43)

Καθόμαστε και της λέει η Μνημοσύνη επίσης στα Ιταλικά, τι θέλουμε. Έχει μι' ακύρωση από Ζυρίχη για Αθήνα, σε 3 ημέρες σήμερα. Εγώ έφτασα στη Ζυρίχη με πτήση της MALEV από την Θεσσαλονίκη, μέσω Βουδαπέστης. Μου είχαν στείλει στο email μου την προσφορά για τη Ζυρίχη 124,00 μετ' επιστροφής και το έκλεισα αμέσως. Αν γίνεται να βρει ένα για την Μαρσέλα σαν το δικό μου, έστω μετά από λίγες ημέρες. Μας λέει ότι αυτό που ζητάμε είναι πολύ δύσκολο. Την ευχαριστούμε, την χαιρετάμε και πάμε στο παρακάτω. Εδώ ο κύριος μιλάει αγγλικά. Του λέω τι θέλουμε και του δείχνω το εισιτήριο που έχω. Μας ρωτάει αν θέλουμε κάτι να πιούμε μέχρι να βρει αυτό που επιθυμούμε. Παίρνουμε τσάι κι αυτός αρχίζει την αναζήτηση. Πρέπει να είναι παλιός στη δουλειά και πιο έμπειρος. Η Μαρσέλα με ρωτάει με τι μέσω έφτασα στη Βέρνη.

Της απαντώ ότι έφτασα με τρένο και μετά πήγα με ταξί, στο του Φίλιππου. Μετά από ώρα μας λέει ότι έχει βρει ένα εισιτήριο το οποίο είναι μετά 5 ημέρες από τη δική μου επιστροφή. Το δικό μου εισιτήριο είναι προσφοράς κι όπως καταλαβαίνουμε δεν μπορεί να αλλαχτεί. Συμφωνώ απόλυτα έχει δίκιο, όντως είναι από προσφορά και καταλαβαίνω. Ρωτώ την Μνημοσύνη μου τι σκέφτεται, μιας και δεν γίνεται να ταξιδέψουμε μαζί. Την ρωτώ αν μπορεί να 'ρθει μόνη της μετά 3 ημέρες. Συμφωνεί αν και τώρα μου ήρθε μια άλλη ιδέα. Θα ζητήσουμε από Ζυρίχη - Αθήνα και μετά με εσωτερική ανταπόκριση για Ιωάννινα. Από την Θεσσαλονίκη δεν έχει πτήση για Ιωάννινα. Εγώ πήγα με το αυτοκίνητο μου στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης κι είναι ακόμα εκεί. Έκανα άλλη διαδρομή, λόγω ότι βρήκα την προσφορά, οπότε θα κάνουμε αυτό που σκέφτηκα. Του λέω πως γνωρίζω

ότι υπάρχει μι' ακύρωση από Ζυρίχη για Αθήνα και μετά θέλουμε μια εσωτερική ανταπόκριση, από Αθήνα για Ιωάννινα. Αναζητά την ακύρωση και την βρίσκει, τώρα θα βρει και μια εσωτερική ανταπόκριση. Σε λίγο μας λέει ότι η εσωτερική ανταπόκριση από το Ελευθέριος Βενιζέλος, θα είναι μια ώρα μετά από την άφιξή της. Του λέμε ευχαριστώ, του δίνει τα στοιχεία της, πληρώνουμε μαζί την τιμή του εισιτηρίου, το παίρνουμε και φεύγουμε. Είναι χαρούμενη και χορεύει με το εισιτήριο στα χέρια. Αυτό κι αν είναι καλό νέο, όσο θα είμαι εγώ εδώ, θα την βοηθήσω να ετοιμαστεί και μετά από 3 ημέρες, θα 'ρθει να με βρει. Αγκαλιαζόμαστε και φιλιόμαστε στη μέση του δρόμου. Είναι σχεδόν μεσημέρι και γύρω μας κυκλοφορεί κόσμος. Περνάνε από δίπλα μας και μας λένε μπράβο παιδιά, μπράβο! Τι όμορφη που είναι η αγάπη, να μην την κρύψετε ποτέ!

© *Mona Perises*

Στην πόρτα του μίσους κανείς να μην φτάσει, ούτε και στην πόρτα της δόλιας καλοσύνης. Να σκαρφαλώνετε και να διαβαίνετε το μονοπάτι της αρετής, που είναι στενό, πέτρινο, υγρό και γεμάτο αγκάθια. Να το περπατάτε χωρίς να τελειώνει και να το κοιτάτε με μάτια και ψυχές γεμάτες με άπλετο φως!

© Mona Perises

Canyoning φωτογραφία
Soulis Canyoning
(Anastasios Apokremiotis)
www.mountainscapes.gr
www.canyons.gr

Μέλος της Ένωσης Ανεξάρτητων Συγγραφέων
ΕΝ. Α. Σ.

Mona Perises

Γεννήθηκα και μεγάλωσα μέχρι τα έντεκα σε χωριό του Ν. Σερρών, μετά στην Γερμανία στην περιοχή της Ρηνανίας Παλατινάτου.

Από μικρό παιδί έγραφα ιστορίες τώρα γράφω μυθιστορήματα, μυθιστορηματικές βιογραφίες, ποίηση και Ελληνικούς μύθους.

Μένω στην πόλη των Σερρών κι ασχολούμαι μόνο με την συγγραφή βιβλίων. Έχω γράψει 11 βιβλία και δύο μύθους για παιδιά άνω των δέκα ετών και για γονείς.

© *Mona Perises*

*www.monaperises.wix.com/bookstore
www.monaperises.wix.com/monaperises
Email: monaperises@yahoo.com*

Είμαι γεννημένος στα Αθαμανικά Όρη = Τζουμέρκα. Είμαι ηπειρώτης με τα μπουνία και τρομάρα μου, αγαθός στις πράξεις. Ίσως να φταίει το νερό που έπινα, όταν ήμουν παιδί. Έχω σπουδάσει στο πολυτεχνείο, έχω κάνει πολλές δουλειές, σε καμιά δεν στέριωσα, λόγω του πάθους, που με διακαίει εντός μου, σαν κάτι αναγκαίο. Τώρα είμαι στέλεχος σε μια εταιρεία κι έχω χρόνο να την κάνω όπως γουστάρω κι όταν θέλω. Μένω μακριά από γυναίκες, είμαι κοντά τους μόνο όταν το επιθυμώ και βαράρω πολύ κεφάλι, όταν παίρνω τα βουνά.

Με λίγα λόγια, είμαι θεόμυρλος με τις πλαγιές, τα φαράγγια, τα δάση, τα ποτάμια και τα σπήλαια. Μέχρι να βρεθεί κάποιος και να με καταπιεί. Ωσπου να βρεθεί κάποιος και να με καταπιεί, λόγω βιωμάτων κι αποθημένων, λέω να είμαι καλά και πολύ γερός κι από μέσα μου εύχομαι, να μου συμβεί σύντομα. Είμαι ξαπλωμένος και σκέφτομαι όσα μου είπε ο Φίλιππος πριν, για τη ζωή του. Έχει μεγαλώσει καλά, αλλά άψαλα, όπως σχεδόν όλα τα παιδιά στην Ευρώπη. Στην συνέχεια, κάτι του συνέβη, κάτι έγινε στη ζωή του και του άλλαξε την ρότα.

Ένα πέσιμο, ένα τραύμα, μια παραλυσία, αυτός μέσω του δυναμισμού του και με μια του απόφαση, άλλαξε τα πάντα. Από κατάκοιτος κι ανάπηρος που ήταν, σηκώθηκε κι είναι αυτός που είναι. Τα σπραπάτσα που μας συμβαίνουν, δεν είναι για πάντα. Έρχονται πολύ απότομα και μας δίνουν μια κατακούτελα. Εσύ πέφτεις κάτω, γίνεσαι ανήμπορος, ίσως και γι' αρκετό καιρό. Στο χέρι σου είναι να συνέλθεις, να πάρεις να κρύβεις τα πεπραγμένα σου και να πάρεις δύναμη από σένα. Να σηκωθείς και πάλι όρθιος, να σταθείς καλά, να πάρεις φόρα και να πεις...

«Είμαι καλά, είμαι εγώ, είμαι εδώ και πρέπει να συνεχίσω!» Μόνο έτσι θα καταφέρεις να γίνεις και πάλι δυνατός. Όταν αποδέχεσαι τα λάθη σου, αποδέχεσαι και τα δεινά σου, που δεν στα έδωσε κανείς άλλος, αλλά τα έκανες από μόνος σου.

© Μονα Perises

ISBN 9786188278042

9 786188 278042